

tem pa še posojilnice plačujejo od vložnega denarja večje obresti, kakor hranilnice. Slovenci vlagajmo svoj denar torej pri posojilnicah, ktere nas ne bodo preganjale in črtile! Mari-borska hranilnica ali šparkasa pa bode menda na svojih vratih še nabila tablo, na katerej bo zapisano: „Slovenec je tukaj prepovedano vstopiti!“

Iz Braslovč. (Odgovor.) Da-si naslednji odgovor ne popravlja nikjer in nič tega, kar je v zadnjem dopisu stalo ter se tudi v njem ni reklo, da je g. J. V. pisal v „D. W.“, vendar pa damo g. J. V. v tem prostora, naj sliši bralce „dva zvana“ ter razišči, na kateri strani da gori. G. J. V. pa daje dopisniku v 15. št. to-le v odgovor: 1. Ni resnica, da bi jaz bil pisal dopis o požaru v „Celjski vahterici“ in bil le jedenkrat kritikoval delovanje občinskega zastopa. 2. Na kateri strani je hinavec, bode dopisnik sam najbolj vedel. 3. Na županov uradni popravek pa ne morem tukaj priznati, da so resnične naslednje trditve: a) da je bila brizgalnica popolnoma v redu; dobro spravljena in v pravem času na mestu; b) da se je le brizgalnici zahvaliti o omejitvi požara; c) da je polovica poslopja ostala; d) da je bil B. eden prvih pri rokah in e) da so ljudje pijani od žganja glasno zahtevali brizgalnico. J. Vrankovič.

Od sv. Ane pri Makolah. (Zalostne reči.) V tukajšnji okolici h. št. 41 umrl je proti koncu lanskega leta 32letni gospodar Jan. Rebernišek in deset tednov pozneje je šla za njim pod hladno grudo tudi njegova žena, mlada udova. Zapustila sta dvoje mladih sirotic, štiri-letnega sinka in dveletno hčerko. Nemila osoda! Ali verni kristijan vé, da so dnevi našega življenja v roki Gospodovi, ukloni se rad pred nezapodljivo previdnostjo in reče z udanim srcem: Naj bode v božjem imenu, naj se zgodi sv. volja božja! Toda veliko hujše užalilo nas je to, kar se je dne 15. t. m., na drugo pove-likonočno nedeljo godilo ravno tam — skrumba svete nedelje, posvečenega dneva Gospodovega. C. kr. okr. sodišče Slov. bistriško spoznalo je namreč, da bode najbolje, ako se ves glešt rajnega Reberniškega razproda ter izkupljeni denar v korist zapuščenim dedičem obrestno založi. Ta den, kakor smo rekli, drugo nedeljo po veliki noči, vršila se je javna zdražba hišnega orodja, domačih imovin itd. in sicer od 9. v jutru do 2. popoldne; vodil jo je c. kr. okr. sodnik osebno. Občinski predstojnik in cenilni možje morali so vsi na to tlako; mnogo ljudstva iz sosednih okolice navrelo je vkupaj. V bližnji podružnici sv. Ane pa se je obhajala ravno v istem času pozna služba božja. Kaj porečete k takemu ravnanju c. kr. oblastnij in uradov? Slišali smo od mnogih strani glasno mrmranje, britke pritožbe zoper takošnje motenje javne službe božje in pohujšljivo skrumbo sv. dneva

Gospodovega. Izgovor, da imajo ljudje v nedeljo najbolj čas, da se bo več izkupilo itd., — ta izgovor je malovreden in piškav in se c. kr. uradu že celo nič ne dohaja! V imenu mnogih občanov, razžaljenih v svojem verskem prepričanju, glasno in z vso mogočo odločnostjo protestujemo zoper tako očitno pohujšanje, zakrivljeno edino le po našem c. kr. okr. sodišči. In Vas, g. urednik! uljudno prosimo, da nam poveste, kaj da bi naj storili, da se enake reči pri nas ne bodo več ponavljale? Ali ne sodite, da bi bil ta slučaj vreden, da ga kateri naših državnih poslancev pravosodnemu ministru ponese na znanje? (Mi pošljemo to številko „Sl. Gosp.“ gg. poslancem na razpolaganje. Ured.) O ravno tistem slov.-bistriškem gosp. okr. sodniku slišali smo, da je bojda že večkrat ob nedeljah opravljal razne komisijone, da stranke ob nedeljah med časom božje službe k sodišču pozivlje itd. — reči, nad katerimi se naše verno slov. ljudstvo hudo, hudo spodtika!

Iz Sevnice ob Savi. (Slovo.) Veseli se vsak človek, da je zima pri kraji in prikazuje se nam ljuba pomlad; ali žalost je prešinila vsakega župljana, ko smo izvedeli, da nas kaplan, č. g. Janez Prešern zapustijo in se preselijo na župnijo v Koprivnico. Najbolj pa žalujejo po njih revčeki, katerih je pri nas v obilnem številu. Ne morem naštevati dobrih del, katera so storili v teh letih, kar so bili pri nas Kdor jih pozna in je slišal njihove pridige in nauke, posebno v spovednici, njemu je znana njih gorečnost, radodarnost in njih usmiljeno srce. Marsikaj bi še postavil tu sem ali vem, da bi mi čast. uredništvo ne dalo za to prostora.* K sklepu zakličemo: Bodi Vam tisočkratna hvala! Bog Vam naj povrne vse trude in težave, kar ste jih imeli z nami, ker Vam mi ne moremo povrniti. Bog Vas živi in ohrani mnogo let! —

A. K.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. V ponedeljek se je pričela proračunska razprava v drž. zboru. Da se zapiše veliko govornikov v tej razpravi, to je že stara, slaba navada, a da jih bode kedaj kacic 500, to pa je že vendar-le preveč. Dobro, da je že tudi stara navada, da odloči večina zbora, koliko da jih pride v resnici na vrsto. Pričel je po stari navadi razpravo vit. Carneri ter je nekoliko vzropotal zoper ministra grofa Taafeja, bar. Pražaka in pl. Dunajevskega, do solz pa ni ganil nobenega. — Minister grof Welsersheimb je predložil načrt postave, vsled katere se smejo tudi rezervisti prvo leto poklicati v orožje, če prav ni vojske, pa so splošnje razmere za to, da ima cesarstvo več vojakov

* Se vé, da ne radi, kajti č. g. kaplanom samim ni ljubo, če se nosi njih hvala v svet. Ured.

na nogah. Ni dvoma, da vzprejme drž. zbor tudi to postavo in tedaj raztegne se vojaška služba ne več na tri leta, ampak na štiri. — „Kat. šolsko društvo“, ki je nekam nasprotno nemšk. šulvereinu, ima že v vsem 50 podružnic in kacic 8000 udov. V naših krajih ni nobene take podružnice, to pa zato, ker imamo družbo sv. Cirila in Metodija. — Iz gornje Štajarske je šlo 330 romarjev v Rim, med njimi Graški knezoškof in 109 duhovnikov. — Pri mestni hiši, ki se stavi v Gradci, rabijo za vznožje zrnak iz našega Pohorja in hvalijo ga, „da je trpeč, drobnih zrn in lep.“ — Na Koroškem, izlazi v nemških krajih, živé ljudje radi v divjem zakonu, v novem pa ne trpé občine več tacih ter zadene kazen 10 gld. posestnika, ki ima tak par pod streho. Mogoče, da izda ta kazen kaj, toda treba bode še ostreje. — Na Kranjskem še je vedno nekaj c. kr. uradov, ki jim nemščina toliko ljubi, da je pri njih slov. pismo le bela vrana. — V Ljubljani bodo v kratkem dopolnilne volitve v mestni zastop, Nemci nimajo upanja, da spravijo svoje ljudi va-nj ter ne volijo tudi sedaj s slov. volilci. — Kmetijska šola na Grmu napreduje veselo in je pouk na njej po vsem slovensk, ali bi ne bilo dobro, ko bi tudi naši posestniki, ki imajo za čim, pošiljali svoje sine raji na ono šolo, kakor pa na vinorejsko v Maribor? Tu je pouk ves nemšk in torej gotovo na kvar slov. učenem, ker ga ne umejo po polnem. — V Šebreljah na Goriškem se je naredila nova posojilnica in je odbor v rokah najveljavniših mož, daje torej upanja, da bode srečna v svojem poslovanji. — Sedanji mestni zastop v Gorici je v rokah laških in nemških liberalcev, a sedaj že nima več posebne ljubezni v srcih istotako liberalnih volilcev. Za Slovence pa še ni upanja, da dobé besedo v tem zastopu. — Slov. telovadci v Gorici stopajo na den ter napreduje njih društvo, „Sokol“, letos že dobro, čeprav je še le leta dni staro. — Zadnji petek je bila cesaričinja Štefanija, ki biva v kopališči Opatiji, prišla v Trst ter si je ogledala novo ladijo, ki dobi, kedar se dodela, njeno ime. Ljudstvo jo je radostno vzprejelo. — „Kat. družba“ napravi prihodnjo nedeljo veliko procesijo iz Trsta v bližnjo romarsko cerkev v Miljah, to pa v proslavo 50letnice sv. Očeta. — V Zagrebu pripravlja vlada načrt nove postave gledé ljudskih šol in tudi pri sodnijah želi nekaj sprememb v dotičnih postavah. Dne 14. maja snide se hrv. sabor in dobi oba načrta v razpravo. Stvar bila bi že dobra, da nima Madjar preveč svojih rok v njej. — Ogerska vlada je bogata na lastni hvali, toda v njenih kasah je grozna tema in ne zna, od kod jih naj napolni. — Letos se snidete delegaciji, avstrijska in ogerska, v Budimpešti; če ostane pri do-sedanjih odločbah, izgodi se to koncem meseca

maja. Dovoliti jima bode skupni vladi za vojaške potrebe 120 milj. goldinarjev. Vojaška suk-nja je draga!

Vunanje države. Avstrijskim romarjem se godi v Rimu dobro in so sv. Oče nekaj tistih že vzprejeli k malu, ko so v Rim dospeli, drugi pa so prišli v ponedeljek, dne 16. apr. na vrsto. Sv. Oče so sicer zdravi, toda precej slabi in trese se jim že život, ali izlazi pri sv. meši videti jih je veličastno. — Pravi se, da zaslišijo sv. Oče poprej poljsko deputacijo, predno sklenejo pogodbo z ruskim carjem. — Ital. ministerstvo je za to, naj se baše neka vrsta granat z razstrelilno pavolo. Poskušnje z njo so bojda za to odredbo dobra potrdba. — General Boulanger je izvoljen v tistem okraji, v katerem je želel in si je vsled tega francoska vlada v velicem strahu. General pa že menda sam misli, da tiči v njem kak Napoleon. Ni nemogoče, da poskuša kedaj dobiti vso oblast v svoje roke. — Angleška vlada zanima se jako za Nemčijo. To je tudi umevno, saj je najstarša hči kraljice Viktorije sedaj nemška cesarica a ne zna se, doklej da še ostane. Nemški cesar Friderik je že namreč čisto blizu groba. Kakor gre glas, shušuje se mu bolezen z vsako uro in bode morebiti, predno izide naš list, že mrtev. Z njegovo smrtjo pa izgubi se vé, da tudi cesarica vso moč, izvestno na škodo Anglije. — Kar se brzojavlja iz Berolina, potrjuje nam, da doteka ura cesarju. Ljudstva stoji ves čas obilo okoli ces. palače, žalost je velika. Cesarja trese mrzlica in je bolezen že tudi na plućih. — Rusiji so iznova judje na poti, iz Odeze jih mora v 8 dneh pri 2000, žal, da jih dobomo mi, kajti so baje naši. — Rumunija je naša soseda na vzhodu, kralj ji je Nemeč, iz pruske cesarske rodovine. Prebivalci so slovanski in jim torej nemški kralj ni kaj po godi, kajti vleče bolj na nemško, kakor pa na rusko stran. No mi ne vemo, kaj je na tem resnice, to pa je gotovo, da je prijazen Avstriji. Sliši se, da se snide naš svitli cesar to poletje z rumunskim kraljem nekje doli na Erdeljski meji. — Iz Bolgarije se poroča, da se Stambulov, ki ima veliko upliva, nagiba na stran Rusije ter je volje, pustiti princa Koburskega brž, ko da Rusija besedo, da ne pošlje svojih vojakov na Bolgarsko, če se le-ta princ odpravi. Novica ni za to, da jo človek verjame. — Srbska kraljica biva sedaj v Italiji a pride prihodnji mesec na Dunaj. — Turčija ima novo težavo v Armeniji, tam se krščanski prebivalci ustavljajo turškim gosposkam in Turčija trdi, da je to delo anglijskega poslanca v Carjem gradu. Preiskava bojda potrjuje to govornico. — Tiste turške zločince, ki so ubili jezuita v Skadru, so sedaj odpeljali v Carji grad ter jih bodo ondi stavili pred sodnijo. Tam jih bodo že tudi obsodili, toda izgodilo se jim

ne bode veliko. Taka je turška pravica! — Na otoku Kreta še ni miru in tirja kršč. ljudstvo, naj se sklene otok z grškim kraljestvom, toda turško ljudstvo ne mara tega. Vsled tega je med njima vedno večje sovraštvo. — Mogoče je, da pojde s časom vsa ital. vojska iz dežele ob Rdečem morju, iz Masave. Pač škoda toliko denarja, ki ga je stal Italijo ta vojaški izlet. — Cesar in cesarica brazilijanska sta prišla v Rim in je kardinal Rampolla se pri njiju oglašil ter ju pozdravil v imenu sv. Očeta.

Za poduk in kratek čas.

Kovač Lojze.

(Narodna pripovedka iz Savinjske doline.)

Zapisal Leon Štorman.

(Konec.)

Čez nekaj let potem pride smrt po Lojza, kajti potekla so leta njegovega življenja. Kovač se skrivoma nasmeje in jo lepo ogovori: „Blaga gospa, ponižno prosim malo potrpljenja, da si jaz svoje reči v red spravim. Brž bom pripravljen. Do tačas se pa na to-le klop vsedi, da si malo počiješ, vem, da si spehana, ker moraš neprenehoma okoli letati.“

Smrt nič hudega se ne nadejajoč sede. Zdaj pa je kovač napel glasen smeh rekoč: „Tu sedi, in ne gani se, dokler se meni ne bo ljubilo te izpustiti.“

Smrt hoče vstati, pa ne more; vzpenja se na vse kriplje, a zastonj. Morala je sedeti, kakor bi bila prikovana. Zdaj začne prositi Lojza, da naj jo izpusti. Obljubi mu tudi, da ga bode pustila pri življenji, dokler bo sam hotel živeti.

Kovač vesel, da se smrti tako lahko odkriža, ji veli vstati, ona bila je pa tudi možbeseda in ga je pustila pri miru.

Čez malo časa potem pridejo hudiči po-nj. Lojze jih nagovori rekoč: „Ljubi moji, predno se ločim od tega sveta, da grem z vami, prosim, ko bi hoteli mi še eno zadnjo željo izpolniti.“

„Povej, kaj želiš, da ti izpolnimo.“

„Rad bi imel namreč, da bi mi zrel sad od drevesa pred kovačnico obrali, da bi ga seboj za popotnico vzel, ker nerad ga drugim pustim“, reče zelo ponižno Lojze.

„To ti kmalu naredimo“, rečejo hudiči, „potem pa greš z nami.“

„Če mi pa vsega sadu ne oberete, pa tudi jaz z vami ne grem“, opomni vesel Lojze.

„Velja“, rečejo hudiči, „mi tudi z drevesa poprej ne gremo, da sad oberemo.“

Zdaj splezajo na drevo, ter prav polagoma začnejo sad obirati, kajti mislili so si: Kaj bi hiteli, bodemo še tako prehitro obrali. — Ali sadu na drevesu le noče nič manj biti; zagtedadel hočejo prehiteti, smukajo od veje do

veje, hitijo, kar najbolj zamorejo, a če eden sad odtrgajo, zori že med tem drugi.

Ko vidijo, da se brez vspeha mučijo, hočejo doli odlaziti, pa Lojze jih ne pusti, opominjajoč jih na obljubo. Le edino po tem potu jih spravi doli, če vsi v eno mavho poskačejo.

Ker si hudiči drugače pomagati ne morejo, tudi to naredijo: Lojze zaveže mavho, pa jo nese na fužine pod najtežje kladivo in tam jih strašno natolče, tako, da so vsi črni postali, in so neki od tistega časa še zdaj vsi črni. —

Potem je Lojze živel še dolgo časa, da se je že silno postaral in nazadnje, ves življenja sit, sklene ta svet zapustiti. Opravi se, za pas si vtakne kladivo in klešče, pa spleza po gabru, kateri je bil tudi zrastel na njegovo željo, pred nebeška vrata. Potrka. Bog se oglasi: „Ti si nisi nebes zaslužil!“

Lojze žalosten spleza doli, pa gre pred pekel. Ko hudiči dobijo vest, kdo je pred peklenškimi vrati, prevzame jih velik strah, ker še niso pozabili, da jih je on hudo tepel. Zato priskočijo, kolikor se jih nadregniti more do vrat in tiščijo na nje tako močno, da so vsi kremplje skozi porinili; Lojze to zapazivši si misli: Ti me še morajo pomniti, ter jim, ker je imel kladivo in klešče pri sebi, zakrivi skozi vrata moleče kremplje nazaj in zatolče v duri. Tako jih je k vratom „prinetal“.

Zdaj spleza zopet pred nebesa in reče: „Kaj mi je zdaj storiti? V nebesa me nočete, v peklu pa se me bojijo.“

Bog mu pa odgovori: „Ako nočeš večno pogubljen biti, pa pojdi v mesec.“

Lojze na to reče: „Rajši sem vsaki mesec star in mlad, kakor pa večno pogubljen. Sveta bode še enkrat konec, večnosti pa nikoli.“

In Bog ga je dal v luno.

V temnih pegah na mesecu še dandanes, v jasnih nočéh, kadar je polna luna, hoče ljudstvo zapaziti: oči, nos, usta, kladivo in klešče kovača Lojza.

Smešnica 16. Pri otrokih se vžene marsikaj, na kar ne misli lahko kdo drugi. Tako sta si bila dva otroka v prepiru. „Veš kaj“, reče brat starši sestrici, „veš, kaj si želim jaz sedaj?“ — „No kaj?“ vpraša ga dekle. „Naj bi bil jaz tvoj oče“, odgovori brat pomenljivo. „Tedaj bi ti jaz dal lahko par gorkih po hrbtu, ti pa bi se mi ne smela ustaviti.“ „O kaj bi že to bilo!“ zavrne ga sestra, „ko bi bila pa jaz tvoj starši brat, nič bi si ti ne upal do mene.“

Razne stvari.

(Cesarska milost.) Njih veličanstvo svitli cesar je dal Blažu Krumbergerju 500 fl. za nekako odškodnino krivice, ki jo je trpel